

Arrest

nr. 275 952 van 11 augustus 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor verzoekster, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 5 september 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 24 februari 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Asmara.

Sinds 2012 bent u gehuwd met een Eritrese man, genaamd S. G. T. (...), tevens vader van uw kinderen. Jullie levensomstandigheden in Asmara waren moeilijk. U stopte uw studies en begon pindanoten te verkopen op straat, maar u werd lastig gevallen door de politie. U kon de huur van uw gezinswoning niet betalen en moest inwonen bij uw moeder. Uw man was in Aseb als soldaat in legerdienst. Hij deserteerde om naar Asmara te komen en wat geld voor jullie gezin te verdienen. Soldaten van zijn eenheid kwamen hem zoeken. Omdat jullie leven onhoudbaar werd, besloten jullie Eritrea te verlaten.

U verliet Eritrea op 10 november 2018 en reisde naar buurland Ethiopië, samen met uw echtgenoot en kinderen. U verbleef gedurende vier maanden in het vluchtelingenkamp Adi Harish en daarna vijf maanden in Addis Abeba. Terwijl uw echtgenoot in Ethiopië achterbleef, werd u met de hulp van het UNHCR als vluchteling (kwetsbare categorie alleenstaande vrouw met kinderen) hervestigd naar Italië in november 2020 per vliegtuig.

Gastland Italië verleende u en uw kinderen de vluchtelingenstatus alsook daarbij horende Italiaanse verblijfsdocumenten. Jullie verbleven in een opvangcentrum te Firenze. U had er een oorinfectie en uw oudste zoon had een infectie aan beetwonden op zijn onderbenen. U besloot Italië te verlaten.

Vanuit Italië reisden u en uw kinderen naar België, waar u op 6 september 2020 huidig verzoek om internationale bescherming indiende bij de DVZ. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u een kopie van de volgende stukken voor: uw Eritrese identiteitskaart, doopakten van uw echtgenoot en uw kinderen, een UNHCR registratiebewijs en vluchtelingenkaart van uw echtgenoot in Ethiopië, een document van het Eritrese ministerie van defensie dat de nationale (leger)dienst van uw echtgenoot in Eritrea bevestigt.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result dd. 06.09.2021 met vermelding van uw vingerafdrukken op 11.11.2020 in Fiumicino (Italië), vermelding VIB code 1; geen vermelding M status; schrijven van de Italiaanse asieloverheid dd. 27.10.2021 dat overname onder Dublinverdrag niet kan omdat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië en u er een verblijfsdocument verkreeg dat geldig is tot 13.07.2026) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. U bevestigde van de Italiaanse overheid een internationale beschermingsstatus te hebben verkregen, met name de vluchtelingenstatus, en daarbij horende Italiaanse verblijfsdocument en reisdocument (Verslag dd. 05.01.2022 van uw verklaringen op de DVZ, punt 22 en 24; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS dd. 15.02.2022, p. 5-6). U kan uw Italiaanse documenten niet meer voorleggen aangezien u ze achterliet in Italië, aldus nog uw verklaringen (voornoemde verslag van uw verklaringen op de DVZ, punt 22 en 24; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Italië in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de

lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen,

moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het CGVS dat u en uw kinderen tijdens uw verblijf van bijna een jaar in Italië konden genieten van allerlei bijstand vanwege de Italiaanse overheid nadat jullie door Italië als gastland werden hervestigd vanuit Ethiopië: jullie werden in er opgevangen in een opvangcentrum te Firenze, werden er gevoed en gelaafd, kregen er materiële steun zoals een geldelijke uitkering (gedurende de laatste twee maanden en waarmee u uw reis naar België bekostigde) en medische zorgen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9-10).

Op de DVZ liet u noteren dat uw rechten in Italië niet werden gerespecteerd, dat het leven er moeilijk was en dat u er helemaal niet werd geholpen voor uw medische problemen, meer bepaald uw oorinfectie en de gezwollen onderbenen van uw zoon (Vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ op 05.01.2022). Tijdens uw onderhoud op het CGVS bleek echter dat uw rechten in Italië wel degelijk werden gerespecteerd – dat u enkel te klagen hebt over onvoldoende kleren en voedsel in het Italiaanse opvangcentrum – en dat u en uw zoon er op dezelfde manier werden geholpen voor medische kwalen (zie verder).

Tijdens uw onderhoud op het CGVS herhaalde u Italië te hebben verlaten omdat u meende er niet afdoende te zijn geholpen voor de medische zorgen van uzelf en uw zoon (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-9). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat uw medische zorgen kennelijk onvoldoende ernstig zijn en toont u alleszins niet aan dat ze niet konden opgelost worden in Italië. U stelde reeds in Eritrea last te hebben aan uw oor, dat u in Italië door medici werd nagekeken en oordruppels kreeg en dat Belgische medici tot dezelfde diagnose kwamen en u eveneens oordruppels voorschreven (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 11). Met betrekking tot de medische problemen van uw oudste zoon, blijkt dat hij in Italië werd behandeld met een zalf en dat hij in België werd genezen door een zalf (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9). Overigens legt u geen medische documenten voor die de ernst van uw beweerde medische zorgen zouden kunnen bevestigen.

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u onvoldoende initiatief nam om Griekse taallessen te volgen en werk te vinden in Griekenland. U verklaarde in dit verband dat uw oudste zoon gedurende bijna zes maanden school liep en Italiaans leerde maar dat u zelf geen les volgde of werk zocht omdat u een oorinfectie had (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 10).

Bovendien legde u verklaringen af die toelaten besluiten dat u niet de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in EU-lidstaat Italië uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Op de DVZ liet u noteren dat u niet naar Europa bent gekomen om in Italië te blijven (Verklaringen DVZ, punt 27) en op het CGVS verklaarde u dat personen u in Italië vertelden dat België een goed land is voor vluchtelingen en u dus dacht dat het beter was voor mijn kinderen om naar België te komen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9).

Er dient verder te worden vastgesteld dat er in uw geval geen ernstige indicaties van een bijzondere kwetsbaarheid zijn die het u dermate moeilijk zou maken om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico zou zijn dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U bent een zelfstandige dame die duidelijk beschikt over een netwerk en middelen om uw reizen van Eritrea naar Europa en doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 20 “en vlg.” van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” (verzoekster bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel). Zij maakt in de uiteenzetting van haar middel tevens gewag van een beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting over (enkele van) de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, past verzoekster deze als volgt toe:

“1) De conformiteit van het artikel 57/6, §3 met het recht van de EU

Artikel 57/6, §3, al. 1, 3° van de vreemdelingenwet, die het artikel 33, §2, al. 1, a) van de richtlijn 2013/32 omzet, geeft de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren om het enige motief dat een internationale bescherming aan betrokkene m een andere lidstaat toegekend werd.

Dit betekent niet dat het CGVS kan het doen, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, niet gerespecteerd worden.

In zijn arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C-428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd moet het CGVS analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houden met eventuele kwetsbare groepen.

“(…)” (wij onderstrepen).

2) De situatie van de eiseres in Italië

1) Algemene informatie over begunstigden van de internationale bescherming

Verzoekende partij stelt vast dat het administratieve dossier geen informatie inhoudt over de situatie van begunstigden van de internationale bescherming in Italië.

Uw Raad oordeelde reeds eerder dat mensonterende levensomstandigheden in de staat waar de statushouder internationale bescherming heeft verkregen, zoals leven op straat, afwezigheid van passende medische verzorging en onvoldoende bestaansmiddelen, kunnen leiden tot een weerlegging van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten.¹

Volgens UNHCR kwamen in 2021 meer migranten dan ooit per boot aan in Italië:

“(…)”²

Volgens USDOS kampt Italië met problemen zowel wat betreft de asielprocedure, als wat betreft opvang:

“(...)”¹³

Wat betreft de opvang van asielzoekers; stelt het vorige AIDA landenrapport, gepubliceerd in juni 2020, dat niet alle asielzoekers die in Italië opgevangen worden, daar zij met allemaal als behoeftig worden beschouwd:

“(...)”¹⁴

Verder bevinden asielzoekers in limbo gedurende de periode tussen hun initiële registratie (fotosegnalamento) en het effectieve indienen of lodging van hun aanvraag (verbalizzazione):

“(...)”¹⁵

Ook besparingen leidden tot de verslechtering van de omstandigheden in de centra:

“(...)”¹⁶

Niet alle opvangcentra zijn bovendien opgewassen tegen het hoge aantal migranten:

“(...)”¹⁷

Bovendien kwamen volgens UNHCR kwamen in 2021 meer migranten dan ooit per boot aan in Italië:

“(...)”¹⁸

Dit wordt ook bevestigd door Italiaanse onderzoekers:

“(...)”¹⁹

Het probleem is echter niet enkel en alleen te wijten aan een hoger aantal migranten, daar zelfs in 2019, toen Italië een uitzonderlijk laag aantal asielzoekers kende, de situatie in sommige centra betreurenswaardig was:

“(...)”²⁰

“(...)”²¹

Minstens 10 000 asielzoekers hebben echter geen toegang tot deze opvangcentra...

“(...)”²²

Inderdaad, de eerstelijns centra vaak overbevolkt, en tevens ver afgelegen. Betreffende de tijdelijke opvangcentra, stelt OSAR:

“(...)”²³

Om de verspreiding van het Coronavirus tegen te gaan, moeten migranten die in Italië aankomen een verplichte quarantaine periode respecteren, en dit in daarvoor voorziene boten:

“(...)”²⁴

Dit wordt ook bevestigd in getuigenissen, verzameld door InfoMigrants:

“(...)”²⁵

Uit verklaringen van ngo's actief in Italië blijkt echter dat niet pas migranten die net in Italië aankomen naar deze quarantaine-boten overgebracht worden. Bovendien is de hygiëne aan boord beneden alle peil:

“(...)”²⁶

Verschillende humanitaire organisaties riepen de Italiaanse overheid op om deze praktijk stop te zetten, gelet ook op de gevolgen voor de personen die op deze schepen vastgehouden worden:

“(...)”²⁷

De geraadpleegde bronnen schetsen een zeer grim beeld van de situatie voor verzoekers om interenationale bescherming in Italië. Hoewel de verzoekster reeds over een beschermingsstatuut beschikt in Italië, is het belangrijk deze informatie in rekening te nemen. In wat volgt, wordt de situatie voor personen met een beschermingsstatus in Italië uiteengezet.

In Italië worden statushouders geconfronteerd met een ernstig gebrek aan bescherming wat huisvesting betreft, met als gevolg dat velen van hen op straat leven of in informele nederzettingen wonen.¹⁸

“(...)”¹⁹

UNHCR, IOM en andere humanitaire organisaties en ngo's melden dat duizenden legale en illegale vreemdelingen, waaronder statushouders, in verlaten, ontoereikende of overbevolkte faciliteiten in Rome en andere grote steden wonen.²⁰ Bovendien is de aanwezigheid van statushouders in illegale bezettingen van gebouwen, zowel openbare als particuliere, toegenomen.²¹ Velen van hen leven in een sfeer van onveiligheid en geweld.²² Zij hebben geen toegang tot sociale en gezondheidsdiensten op het grondgebied, en eveneens niet tot de meest elementaire goederen zoals water, voedsel en elektriciteit.²³ Zij leven in de marge van de samenleving zonder enig vooruitzicht op verbetering van hun situatie. Hun dagelijks leven bestaat uit het voorzien in hun basisbehoeften, zoals het zoeken naar voedsel en een slaapplek.²⁴ Deze onzekere huisvestingsomstandigheden hebben ernstige gevolgen voor hun geestelijke en lichamelijke gezondheid.²⁵

“(...)”²⁶

Er is in Italië inderdaad een gebrek is aan passende huisvesting voor houders van een kwetsbare status, met name voor mensen met psychologische problemen.. De situatie van talrijke statushouders die als bijzonder kwetsbaar kunnen worden aangemerkt en permanent op straat of in kraakpanden leven, is wellicht niet verenigbaar met het respect voor de menselijke waardigheid dat het Handvest van de grondrechten van de lidstaten eist.²⁷

Daarenboven is toegang tot sociale huisvesting pas mogelijk na een verblijf van vijf jaar. Ondanks arresten van het Grondwettelijk Hof, waarin het Hof oordeelde dat het in aanmerking komen voor sociale huisvesting niet afhankelijk kan worden gemaakt van een verblijf van tien jaar in de gemeente, zijn er nog steeds regio's die buitensporig lange verblijfscriteria handhaven.²⁸ Bovendien blijkt uit een verslag van de Europese Commissie van 2019 dat

"(...)"²⁹

Ook in 2020 ging de situatie er niet op vooruit:

"(...)"³⁰

Deze situatie kan bezwaarlijk worden beschouwd als het gevolg van de keuzes van de statushouders, aangezien de Italiaanse staat nizr optreedt om hun een behoorlijke huisvesting te garanderen.

In de meest recente wekelijkse ELENA update van ECRE (stuk 3), wordt verwezen naar een arrest geveld op 25 november 2021 door het Oberverwaltungsgericht van Münster. De Duitse rechter besloot dat een Somalische verzoeker om internationale bescherming niet naar Italië teruggestuurd kon worden, ook al genoot hij daar de subsidiaire beschermingsstatus, daar de verzoeker een ernstig risico zou lopen op een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens:

"(...)"

Dit arrest is relevant, daar de Duitse rechter acht dat de behandeling van subsidiair beschermden indruist tegen artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU. In casu beschikt de verzoekster dan wel over de vluchtelingenstatus, doch dient er rekening gehouden worden met de analyse van de Duitse rechter betreffende de inhoud van de bescherming in Italië en de hoogstwaarschijnlijke schending van de artikelen 3 EVRM en 4 Europees Handvest.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat verzoekers om internationale bescherming zich in een uiterst precare situatie bevinden in Italië.

Daarenboven, en dit wordt in de bestreden beslissing niet betwist, is de verzoekster als niet-begeleid minderjarige met een kind zeer kwetsbaar. In België wordt zij opgevolgd door een psycholoog. Uit de informatie die hierboven verzameld werd, blijkt duidelijk dat (psychologisch) kwetsbare personen grote moeilijkheden ondervinden wat betreft het verkrijgen van de gepaste steun en/ of hulp.

2) De specifieke situatie van de eiseres

De eiseres en haar familie bevonden zich in Italië in een zeer precare situatie. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt bevestigd, konden mevrouw en haar kinderen zelfs voor kleine medische problemen, zoals een oorinfectie, nergens terecht. Indien gezondheidszorg reeds ontoegankelijk was voor dergelijke kleine problemen, kunnen we ons enkel voorstellen hoe moeilijk dit zou zijn voor grote problemen, of indien zij nood gehad zouden hebben aan meer verregaande medische zorgen...

Ook het gebrek aan mogelijkheden voor de verzoekster om taallessen te volgen of om werk te vinden in Italië komen volledig overeen met de informatie die in de verschillende bronnen wordt aangehaald.

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS een beoordelingsfout gemaakt door te stellen dat verzoekster effectieve bescherming geniet in Italië."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de "ELENA Weekly Legal Update" van ECRE van 10 december 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van

de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 18 en 47 van het Handvest en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht.

2.3.1.3. Aangaande de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 20 “*en vlg.*” van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg de schending van genoemde bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU en de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indienende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië, en omdat (B) zij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden niet weerlegt. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Te dezen blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoekster in Italië een internationale beschermingsstatus werd toegekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met

'Landeninformatie'). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoekster thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van haar internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekster levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “*die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Italië geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van huisvesting, gezondheidszorg en sociale bijstand. Nog blijkens de informatie die verzoekster bijbrengt zouden vele statushouders in Italië in “*een sfeer van onveiligheid en geweld*” leven en geen toegang hebben tot “*de meest elementaire goederen zoals water, voedsel en elektriciteit*”. Deze informatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Wat de verwijzing naar een arrest van het <https://www.ovg.nrw.de/Oberverwaltungsgericht> van Münster van 25 november 2021 in het verzoekschrift en in de “*ELENA Weekly Legal Update*” van ECRE van 10 december 2021 (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) betreft, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben (RvS 21 mei 2013,

nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en dat verzoekster bovendien niet *in concreto* aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Hetzelfde geldt waar verzoekster naar het arrest nr. 211 220 van de Raad van 18 oktober 2018 verwijst.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Te dezen blijkt uit haar verklaringen dat verzoekster Italië samen met haar minderjarige kinderen zou hebben verlaten omdat zij niet afdoende zou zijn geholpen voor de medische zorgen van haarzelf en haar oudste zoon.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoekster aangehaalde redenen waarom zij Italië heeft verlaten:

“Vooreerst blijkt uit uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het CGVS dat u en uw kinderen tijdens uw verblijf van bijna een jaar in Italië konden genieten van allerlei bijstand vanwege de Italiaanse overheid nadat jullie door Italië als gastland werden hervestigd vanuit Ethiopië: jullie werden in er opgevangen in een opvangcentrum te Firenze, werden er gevoed en gelaafd, kregen er materiële steun zoals een geldelijke uitkering (gedurende de laatste twee maanden en waarmee u uw reis naar België bekostigde) en medische zorgen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9-10).

Op de DVZ liet u noteren dat uw rechten in Italië niet werden gerespecteerd, dat het leven er moeilijk was en dat u er helemaal niet werd geholpen voor uw medische problemen, meer bepaald uw oorinfectie en de gezwollen onderbenen van uw zoon (Vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ op 05.01.2022). Tijdens uw onderhoud op het CGVS bleek echter dat uw rechten in Italië wel degelijk werden gerespecteerd – dat u enkel te klagen hebt over onvoldoende kleren en voedsel in het Italiaanse opvangcentrum – (...).

Tijdens uw onderhoud op het CGVS herhaalde u Italië te hebben verlaten omdat u meende er niet afdoende te zijn geholpen voor de medische zorgen van uzelf en uw zoon (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-9). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat uw medische zorgen kennelijk onvoldoende ernstig zijn en toont u alleszins niet aan dat ze niet konden opgelost worden in Italië. U stelde reeds in Eritrea last te hebben aan uw oor, dat u in Italië door medici werd nagekeken en oordruppels kreeg en dat Belgische medici tot dezelfde diagnose kwamen en u eveneens oordruppels voorschreven (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 11). Met betrekking tot de medische problemen van uw oudste zoon, blijkt dat hij in Italië werd behandeld met een zalf en dat hij in België werd genezen door een zalf (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9). Overigens legt u geen medische documenten voor die de ernst van uw beweerde medische zorgen zouden kunnen bevestigen.

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

(...)

Bovendien legde u verklaringen af die toelaten besluiten dat u niet de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in EU-lidstaat Italië uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Op de DVZ liet u noteren dat u niet naar Europa bent gekomen om in Italië te blijven (Verklaringen DVZ, punt 27) en op het CGVS verklaarde u dat personen u in Italië vertelden dat België een goed land is voor vluchtelingen en u dus dacht dat het beter was voor mijn kinderen om naar België te komen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9).

Er dient verder te worden vastgesteld dat er in uw geval geen ernstige indicaties van een bijzondere kwetsbaarheid zijn die het u dermate moeilijk zou maken om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico zou zijn dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U bent een zelfstandige dame die duidelijk beschikt over een netwerk en middelen om uw reizen van Eritrea naar Europa en doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot een verwijzing naar algemene landeninformatie over de levensomstandigheden van statushouders in Italië slaagt verzoekster er niet in om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen getuigen van diverse problemen op vlak van onder meer huisvesting, gezondheidszorg, sociale bijstand, veiligheid en de toegang tot “de meest elementaire goederen zoals water, voedsel en elektriciteit” in hoofde van statushouders in Italië, blijft verzoekster, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over haar persoonlijke omstandigheden. Verzoekster dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij blijft daartoe evenwel in gebreke. Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoekster licht niet toe – in welke zin de verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie over problemen op vlak van de procedure om internationale bescherming en de opvang van en quarantainemaatregelen jegens verzoekers om internationale bescherming in Italië *in casu* relevant is, nu verzoekster bij terugkeer naar Italië niet wordt beschouwd als verzoeker om internationale bescherming, doch wel als houder van een internationale beschermingsstatus.

Waar verzoekster aanvoert dat zij als niet-begeleide minderjarige met een kind zéér kwetsbaar is, kan zij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier (adm. doss., stuk 7, deel DVZ) en het verzoekschrift blijkt immers dat verzoekster een 35-jarige vrouw is met twee minderjarige kinderen. Verder brengt verzoekster ook geen psychologische attesten bij die kunnen staven dat zij in België wordt opgevolgd door een psycholoog, zoals zij in haar verzoekschrift beweert.

Waar verzoekster aanvoert dat zij en haar kinderen in Italië zelfs voor kleine medische problemen, zoals een oorinfectie, nergens terecht konden, beperkt zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld, namelijk dat zij niet aantoonde dat de medische problemen niet opgelost konden worden in Italië. Blijkens haar verklaringen op het CGVS zou zij in Italië door medici zijn nagekeken en oordruppels hebben gekregen. Bovendien zouden Belgische medici tot dezelfde diagnose zijn gekomen en haar eveneens oordruppels hebben voorgeschreven (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Met betrekking tot de medische problemen van haar oudste zoon blijkt uit haar verklaringen dat verzoekster in Italië een afspraak had met een verpleegster in een ziekenhuis buiten het opvangcentrum waar zij verbleef, maar dat deze afspraak werd uitgesteld en zij hier zelf niet op wilde wachten. Wanneer haar naar de reden van het uitstel werd gevraagd, stelde zij dat “ze” volgens haar niet

geïnteresseerd waren, wat evenwel een loutere bewering van haar kant is. In België zou een verpleger haar zoon hebben onderzocht, gezegd hebben dat het medisch probleem van haar zoon “*niet erg was*” en werd haar zoon uiteindelijk genezen door een zalf (*ibid.*, p. 7-9). Verder slaagt verzoekster er met haar betoog ook niet in om de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat haar medische problematiek, waaromtrent zij niet concreet aantoont dat haar mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van Italië geconfronteerd kunnen worden, volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dit aspect als dusdanig niet tot de bevoegdheden van het CGVS behoort en zij zich bijgevolg dient te beroepen op de geëigende procedure, te weerleggen of te ontkrachten. Bijgevolg kan haar argumentatie dat, nu de gezondheidszorg in Italië reeds ontoegankelijk was voor dergelijke kleine problemen, zij zich enkel kan voorstellen hoe moeilijk het zou zijn indien zij grote problemen had of indien zij nood zou hebben gehad aan meer verregaande medische problemen, evenmin overtuigen, en dit nog daargelaten het gegeven dat dit betoog volstrekt hypothetisch is. Uit deze argumentatie blijkt bovendien dat in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat verzoeksters medische zorgen kennelijk onvoldoende ernstig zijn. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekster geen medische documenten voorlegt die, niettemin, de ernst ervan zouden kunnen bevestigen. Verzoekster betwist dit niet en legt hier ook in het kader van onderhavig beroep geen medische attesten van voor.

Waar verzoekster aanvoert dat er in Italië een gebrek aan mogelijkheden voor haar waren om taallessen te volgen of werk te vinden, wat volledig zou overeenkomen met de informatie die zij heeft bijgebracht, stelt de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat uit haar verklaringen blijkt dat zij onvoldoende initiatief heeft genomen om Italiaanse taallessen te volgen en werk te vinden in Italië. Verzoekster verklaarde in dit verband dat haar oudste zoon gedurende bijna zes maanden school liep en Italiaans leerde, maar dat zij zelf geen les volgde omdat zij een oorinfectie had (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Wanneer haar nogmaals werd gevraagd waarom zij in Italië geen les volgde of werk zocht, stelde zij dat zij geld nodig had om transport naar de stad te kunnen betalen. De laatste twee maanden voor haar vertrek uit Italië zou zij 90 euro per maand hebben ontvangen, maar dat geld zou zij hebben gebruikt om naar België te komen (*ibid.*, p. 12). In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld dat de verklaringen die verzoekster aflegde toelaten te besluiten dat zij niet de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Italië uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat het voor haar, als zelfstandige vrouw die niet doet blijken van (ernstige) gezondheidsproblemen, persoonlijk onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste (administratieve) stappen te zetten om werk te vinden en onderwijs, ondersteuning en medische bijstand te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat zij hierdoor buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoekster nog opmerkt dat het administratief dossier geen informatie bevat over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Italië, dient te worden herhaald dat het overeenkomstig het hoger aangehaalde beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten aan verzoekster toekomt om het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden *in concreto* te weerleggen, waartoe zij in gebreke blijft.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van haar Eritrese identiteitskaart, van de doopakke van haar echtgenoot, van een UNHCR registratiebewijs en vluchtelingenkaart van haar echtgenoot in Ethiopië en van een document van het Eritrese ministerie van defensie dat de nationale (leger)dienst van haar echtgenoot in Eritrea bevestigt (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’, en stuk 7, deel DVZ). Deze documenten kunnen evenwel geen afbreuk doen aan het voorgaande nu ze geen betrekking hebben op verzoeksters situatie in Italië, het land waar haar internationale bescherming werd toegekend.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Italië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen. Haar verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoekster internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Tigrinya* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN